

*

Пжтътъ водѣше край високата каменна ограда на гробищата. Ледени тръпки преминаха по гърба на момчето. То хукна. Оградата остана далече назадъ. Той отиваше все по-нататкъ по разкаляния пжтъ презъ лозята. Обвзело го бѣше нѣкакво вцепеняване. Една едничка мисль го тласкаше напредъ: да бѣга! Кжде? Той нито помисляше за това. Ей я гората! Ще се скрие въ нея, ще потъне. . .

Чу се далеченъ гръмъ. Тежкитѣ облаци сякашъ се свлѣкоха низко надъ дърветата. Наоколо притъмнѣ. Записка пороенъ дъждъ. Илия се спрѣ въ уплаха. Неволно потърси мѣсто да се „подслони. Наблизу край пжтя, до самата гора, се виждаше малка колиба. Ще се скрие въ нея. Опита се да прескочи презъ дълбокия ровъ, подхлѣзна се и падна. Заплака отъ болка. Едва изпълзѣ горе съ навехнатъ кракъ. Съ мжка се привлече въ колибата, каленъ и измокренъ. Падна задъханъ върху купчина влажно сѣно, захлупи се по очи и захълца. А навънъ бурята все по-силно вилнѣеше. Гората потрепера, раздрусана отъ страшенъ гръмъ.

— Майчице! — изписка Илия и зарови глава въ сѣното. Не смѣше да се помръдне. Болката въ крака бѣше непоносима. Мокритѣ дрехи лепнѣха по цѣлото му тѣло. Въ гърба му се забиваха ледени игли.

Часоветѣ минаваха, а вънъ дъждътъ все още не преставаше. Илия треперѣше върху мокрото сѣно. Опита се да стане, но остра болка го рѣзна въ крака. Зжбитѣ му тракаха отъ студъ. Искаше да извика, но тъмнината, която вече притискаше вратата на колибата, го накара да се свие, онѣмѣлъ отъ страхъ. Така остана дълго време. Главата му натежа. Налегна го дрѣмка. Стори му се, че потъва нѣкжде на дълбоко, люлѣ се люлѣ. . .